

Pave Frans' fastebudskab 2022

"Lad os ikke blive trætte af at gøre det, som er ret; vi skal til sin tid høste, blot vi ikke giver op. Så lad os da gøre godt mod alle, så længe der er tid" (Gal 6,9-10)

Kære brødre og søstre. Fastetiden er en gunstig tid til personlig fornyelse og fornyelse af fællesskabet, da den leder os til påskemysteriet om Jesu Kristi død og opstandelse. Til brug for vor fasterejse i år kan vi med fordel reflektere over Paulus' formaning til Galaterne: "Lad os ikke blive trætte af at gøre det, som er ret; vi skal til sin tid høste, blot vi ikke giver op. Så lad os da gøre godt mod alle, så længe der er tid (*kairós*)" (Gal 6,9-10).

1. Såning og høstning

Apostlen bruger et billede, Jesus elskede, nemlig at så og at høste (jf *Matt 13*). Paulus taler til os om et *kairós*: et gunstigt øjeblik til at så godhed med henblik på en fremtidig høst. Hvad er dette "gunstige øjeblik" for os? Fastetiden er uden tvivl et sådan gunstigt øjeblik, men også hele vores eksistens, som fastetiden på en eller anden måde er et billede på (1). Alt for ofte har grådighed, stolthed og ønsket om at besidde, akkumulere og forbruge taget overhånd i vort liv, sådan som vi ser det i lignelsen om den rige bonde, der troede sig sikker og tryk takket være alt det korn og alt det gods, han havde opmagasineret i sine lader (jf *Luk 12,16-21*). Fastetiden indbyder os til at omvende os, til at tænke på en ny måde, så livets sandhed og skønhed ikke så meget skal findes i at besidde som i at give, ikke så meget i at akkumulere som i at så og dele godhed.

Den første til at så er Gud selv, der med stor generøsitet fortsætter "med at sprede gode frø til menneske" (*Fratelli Tutti*, 54). I fastetiden kaldes vi til at besvare Guds gave ved at tage imod hans Ord, der er "levende og virksomt" (*Hebr 4,12*). Regelmæssigt at lytte til Guds ord gør os åbne og føjelige over for hans virke (jf *Jak 1,21*) og bærer frugt i vort liv. Det giver os stor glæde, men i højere grad kalder det os til at blive hans medarbejdere (jf *1 Kor 3,9*). Ved at udnytte den nuværende tid godt (jf *Ef 5,16*) kan vi også så godhedens frø. Kaldet til at så godhed bør ikke ses som en byrde, men en nåde hvormed Skaberen ønsker at vi aktivt forenes med hans gavmilde godhed.

Hvad så med høsten? Sår vi ikke frø for at kunne høste? Selvfølgelig! Paulus fremhæver den tætte relation mellem at så og at høste, når han siger: "For husk, at den, der sår sparsomt, skal også høste sparsomt, og den, der sår rigeligt, skal også høste rigeligt" (*2 Kor 9,6*). Men hvilken slags høst taler vi om? Førstegrøden af den godhed, vi sår, viser sig i os selv og vor hverdag, men også i vore små kærlighedsgerninger. I Gud går ingen kærlig handling, uanset hvor lille den end måtte være, og ingen "frugtbar indsats" nogensinde tabt (jf *Evangelii Gaudium*, 279). Ligesom vi kender et træ på dets frugter (jf *Matt 7,16.20*), således udstråler et liv fuld af gode gerninger lys (jf *Matt 5,14-16*) og bærer Kristi duft til verden (jf *2 Kor 2,15*). At tjene Gud i frihed fra synd frembringer frugt af helliggørelse til frelse for alle (jf *Rom 6,22*).

I virkeligheden ser vi selv kun en lille del af frugterne af det, vi sår. Som der står i evangeliet: "én sår, og en anden høster" (*Joh 4,37*). Når vi sår til gavn for andre, har vi del i Guds egen gavmilde kærlighed: Det er "meget ædelt at kunne sætte gang i processer, hvis frugter vil blive plukket af andre, og håbe på den hemmelige kraft i det gode, der bliver sået" (*Fratelli Tutti*, 196). At så godhed til gavn for andre frigør os fra snævre egeninteresser og indgyder vore handlinger en bred ånd af fri given og gør os derved til en del af Guds generøse plans strålende horisont.

Guds ord udvider og ophøjer vores vision: det fortæller os, at den sande høst er eskatologisk, den sidste evige dags høst. Vort livs og vore handlingers modne frugter er "afgrøde til evigt liv" (*Joh 4,36*), vores "skat i himlene" (*Luk 12,33; 18,22*). Jesus selv bruger billedet på hvedekornet, der falder i jorden og dør for at kunne bære mangefold, som et symbol på sin egen døds og opstandelses mysterium (*Joh 12,24*), mens Paulus bruger det samme billede til at tale om vort legemes genopstandelse: "Hvad der bliver sået

i forgængelighed, opstår i uforgængelighed. Hvad der bliver sået i vanære, opstår i herlighed. Hvad der bliver sået i svaghed, opstår i kraft. Der bliver sået et sjæleligt legeme, der opstår et åndeligt legeme" (1 Kor 15,42-44). Opstandelsens håb er det store lys som den opstandne Kristus bringer til verden, for "har vi alene i dette liv sat vort håb til Kristus, er vi de ynkværdigste af alle mennesker. Men nu er Kristus opstået fra de døde som førstegrøden af dem, der er sovet hen" (1 Kor 15,19-20). Dem, som er tæt forbundet med ham i kærlighed "ved en død, der ligner hans" (Rom 6,5), vil også være forenet i hans opstandelse til evigt liv (jf Joh 5,29). "Da skal de retfærdige skinne som solen i deres faders rige" (Matt 13,43).

2. "Lad os ikke blive trætte af at gøre det, som er ret"

Kristi opstandelse sætter liv i det jordiske håb med det evige livs "store håb" ved at så frelsens frø i vor tid (jf Benedikt XVI, *Spe Salvi*, 3,7). Bitter skuffelse over knuste drømme, dyb ængstelse over de udfordringer, der ligger foran os, og modløsheden over vore ringe ressourcer kan friste os til at søge tilflugt i egoisme og ligegyldighed over for andres lidelse. Faktisk har selv vore bedste ressourcer deres begrænsninger: "Drenge bliver trætte og udmattede, unge mænd snubler og falder" (Es 40,30). Alligevel giver Gud "den udmattede kraft, den kraftløse giver han ny styrke [...] Men de, der håber på Herren, får nye kræfter, de får vinger som ørne. De løber uden at blive trætte, de vandrer uden at udmattes" (Es 40,29,31). Fastetiden opfordrer os til at sætte vor tro og håb til Herren (jf 1 Pet 1,21) da vi kun ved at rette vort blik mod den opstandne Kristus (jf Hebr 12,2) kan besvare apostlenes appel: "lad os ikke blive trætte af at gøre det, som er ret" (Gal 6,9).

Lad os aldrig blive trætte af at bede. Jesus lærte os "altid at bede og ikke blive trætte" (Luk 18,1). Vi skal bede fordi vi har brug for Gud. At tro, at vi ikke har brug for andre end os selv er en farlig illusion. Har pandemien styrket bevidstheden om vores egen personlige og sociale skrøbelighed, må denne fastetid da lade os erfare den trøst, troen på Gud giver, uden hvem vi ikke kan stå fast (jf Es 7,9). Ingen opnår frelse alene, idet vi alle befinder os i samme båd midt i historiens storme (2) – og helt bestemt kan ingen frelse sig selv uden Gud, fordi alene Jesu påskemysterium har besejret dødens mørke vande. Troen skåner os ikke fra livets byrder og trængsler, men giver os mulighed for at imødegå dem forenet med Gud i Kristus, det store håb, der aldrig skuffer og hvis løfte er den kærlighed Gud har udgydt i vore hjerter gennem Helligånden (jf Rom 5,1-5).

Lad os aldrig blive trætte af at udrydde det onde fra vort liv. Må den legemlige afholdenhed, som fastetiden kalder os til, styrke vor ånd i kampen mod synd. *Lad os aldrig blive trætte om at bede om tilgive i Forsoningens Sakramente* ihukommende, at Gud aldrig bliver træt af at tilgive (3). *Lad os aldrig blive trætte af at kæmpe mod begæret*, den svaghed som leder til egoisme og alle synder, og som i tidens løb har antaget forskellige former for lede mænd og kvinder i synd (jf *Fratelli Tutti*, 166). En af disse er afhængigheden af de digitale medier, som svækker vore menneskelige relationer. Fastetiden er en gunstig tid til at modstå disse fristelser og i stedet opdyrke en mere integreret form for menneskelig kommunikation (ibid., 43), bestående af "autentiske møder" (ibid., 50) ansigt-til-ansigt og personligt.

Lad os aldrig blive trætte af at gøre godt i aktiv velgørenhed mod vor næste. Lad os i denne tid praktisere almissegiven ved at give med hjertet (jf 2 Kor 9,7). Gud, der "forsyner sædemanden med udsæd og med brød til at spise" (jf 2 Kor 9,10) gør det muligt for enhver af os ikke kun at have mad at spise, men også at være generøse i at gøre godt mod andre. Men det er rigtigt, at vi har hele livet til at så godhed; lad os derfor på særlig vis udnytte fastetiden til at drage omsorg for dem i vor nærhed og at nå ud til de af vore brødre og søstre, som ligger sårede langs livets vej (jf Luk 10,25-37). Fastetiden er en god anledning til at søge ud mod – og ikke at undgå – de nødlidende; at række ud mod – og ikke at ignorere – dem, der har brug for et lyttende øre og et godt ord; og at besøge – og ikke at opgive – de ensomme. Lad os omsætte vort kald i praksis ved at gøre godt mod alle, og finde tid til at elske de fattige og de trængende, de opgivne og de afviste, de diskriminerede og de marginaliserede (jf *Fratelli Tutti*, 193).

3. "Vi skal til sin tid høste blot vi ikke giver op"

Hvert år under fastetiden bliver vi mindet om, at "det gode, ligesom også kærlighed, retfærdighed og solidaritet, opnås ikke en gang for alle; de skal vindes hver dag" (ibid., 11). Lad os derfor bede Gud om at give os landmandens tålmodighed (jf *Jak* 5,7) og udholdenheden til at gøre det gode, skridt for skridt. Falder vi, så lad os række hænderne ud mod Faderen, der altid rejser os op igen. Farer vi vild, når vi vildledes af den ondes tillokkelser, så lad os uden tøven vende tilbage til Gud, der er "rig på tilgivelse" (*Es* 55,7). Lad os i denne omvendelsestid, støttet af Guds nåde og Kirkens fællesskab, aldrig blive trætte af at gøre det gode. Jorden gødes gennem faste, vandes af bøn og næres af velgørehed. Lad os tro fast på, at "vi skal til sin tid høste blot vi ikke giver op" og at vi med udholdenhedens gave kan opnå det, vi er blevet lovet (jf *Hebr* 10,36) for vor egen og andres frelse (jf *1 Tim* 4,16). Ved at opdyrke en broderlig kærlighed mod enhver er vi forenet i Kristus, der gav sit liv for vor skyld (jf *2 Kor* 5,14-15), og vi er blevet lovet en forsmag på glæden i himmeriget, hvor Gud vil være "alt i alle" (*1 Kor* 15, 28).

Må jomfru Maria, der bar Frelseren i sit skød og "gemte alle disse ord i sit hjerte" (*Luk* 2,19), opnå tålmodighedens gave for os. Må hun ledsage os med sin moderlige tilstedeværelse så denne omvendelsestid må frembringe frugter til evig frelse.

Givet i Rom, i Laterankirken, den 11. november 2021 på festdagen for Martin af Tours, biskop.

FRANS

1 Jf Augustin, *Sermons* 243, 9,8; 270, 3; *En. in Ps.* 110, 1.

2 Jf *Ekstraordinær bønsvigilie præsideret af pave Frans* (den 27. marts 2020).

3 Jf *Angelus*, den 17. marts 2013.